

Kız ve Güvercin

Çınar BİBER

Kız ve Güvercin

Çınar BİBER

Mia okuldan eve seke seke dönerken yeşil çantası zıplıyor, mavi defteri elindeydi. Gördüğü her şey hakkında soru sormayı çok severdi. Bugün tombul, mavi-gri bir güvercin bahçe duvarına kondu. Parlak yeşil-mor bir boynu, parlak turuncu gözleri ve bacağına ince gümüş bir halka vardı. Mia donakaldı ve fısıldadı: "Merhaba, küçük dostum."

Güvercin başını yana eğdi ve yumuşakça öttü. Hiç korkmuş gibi görünmüyordu. Mia başında küçük beyaz bir leke ve birazcık yana eğik bir kanat ucu fark etti. Çimende kıpırdamadan oturdu. Güvercin yaklaştı ve Mia gülümsedi. "Sen cesursun," dedi. "Sanırım sana Pip diyeceğim."

Her öğleden sonra Pip, Mia'nın bahçesine geri döndü. Tohumları gagaladı ve çırpınıp çatıya kondu. Mia onu pencereden, defteri açık halde izledi. "Uçup gittiğinde nereye gidiyorsun?" diye merak etti. "Ve nasıl her zaman geri dönüyorsun?" Pip'in küçük bir resmini çizdi ve yanına kocaman bir soru işareti yazdı.

Bir gün Mia'nın komşusu Bay Chen, ona Pip'in bir posta güvercini olduğunu söyledi. "O bir yarış kulübüne ait," dedi. "Güvercinleri çok uzaklara götürürler ve kuşlar kendi başlarına eve uçarlar." Mia'nın gözleri kocaman açıldı. "Kendi başlarına mı?" diye soluğu kesildi. "Uzaklardan bile mi?" Bay Chen başını salladı. "Yüzlerce kilometre uzaktan bile," dedi.

Mia mavi defteriyle kütüphaneye koştu. Kuşlar hakkında büyük bir kitap çıkardı. Sayfalar, posta güvercinlerinin şaşırtıcı bir yön duygusuna sahip olduğunu söylüyordu. Dünya'nın manyetik alanını hissedebiliyor ve yollarını bulmak için güneşten yararlanıyorlardı. Ayrıca yer işaretlerini ve kokuları hatırlıyorlardı. "Vay canına," diye fısıldadı Mia. "Pip, kafasında harita taşıyan tüylü bir kâşif gibi!"

Mia daha çok kitap okudu ve güvercinlerle ilgili videolar izledi. Çok hızlı ve çok uzağa uçabildiklerini öğrendi. Bazı güvercinler eve dönmek için dağların ve okyanusların üzerinden uçmuştu. Her zaman yuvalarına geri dönüyorlardı. Mia defterine bilgileri düzgün ve özenli harflerle yazdı. Oklar ve küçük haritalar çizdi. "Bu inanılmaz," dedi. "Güvercinler çoğu insanın düşündüğünden daha akıllı."

Ertesi sabah Mia, öğretmeni Bay Hale'e Pip'ten bahsetti. Bay Hale yuvarlak gözlükler takıyordu ve dostça bir gülümsemesi vardı. "Bu harika, Mia," dedi. "Öğrendiklerini sınıfla paylaşmak ister misin?" Mia'nın yanakları pembelendi. "Ben mi?" diye sordu. Bay Hale başını salladı. "Merakın bir armağan. Hadi, yap!"

Mia sunumunu evde alıřtı. Aynanın karřısına geti ve defterini tuttu. "Posta gvercinlerinin řařırtıcı bir yn duygusu var," dedi. "Uzaklara gidebilir ve yine de yuvalarına dnş yolunu bulabilirler." Pip'in gmř bacak halkasıyla byk bir resmini izdi. "İnanılmaz" kelimesini parlak renklerle yazdı.

Sunum günü Mia'nın karnında kelebekler uçuştı. Defteriyle sınıfın önüne yürüdü. Sınıf arkadaşları renkli tişörtleriyle oturmuş, onu meraklı gözlerle izliyorlardı. Mia derin bir nefes aldı ve başladı. "Bu Pip," dedi, çizimini havaya kaldırarak. "O bir posta güvercini ve inanılmaz bir şey yapabiliyor."

Mia sınıfa güvercinlerin güneşi ve Dünya'nın manyetik alanını nasıl kullandığını anlattı. Yer işaretlerini ve kokuları nasıl hatırladıklarını açıkladı. "Saatlerce uçabilir ve asla kaybolmazlar," dedi. Sınıf arkadaşları öne eğildi. Bazıları şaşkınlıkla soludu. "Olamaz!" dedi kırmızı tişörtlü bir çocuk. "Bu çok havalı!" dedi örgülü saçlı bir kız. Mia gülümsedi ve devam etti.

Bay Hale ellerini çırttı. "Harika bir iş, Mia!" dedi. "Hepimize yeni bir şey öğrettin." Sınıf da alkışladı. Mia gurur ve mutluluk duydu. Yanakları ışıldadı. Defterine, sonra sınıf arkadaşlarına baktı. "Güvercinlerin bu kadar inanılmaz olduğunu bilmiyordum," dedi. "Şimdi onları her yerde görüyorum ve hep nerede olduklarını merak ediyorum."

Okuldan sonra Mia bahçeye koştu. Pip oradaydı, tohumları gagalıyordu. "Artık ünlüsün," diye güldü. "Herkesin sana şaşırtıcı yön duygunu anlattım." Pip öttü ve tüylerini kabarttı. Mia yanına oturdu ve defterini açtı. Bütün sınıfın resmini çizdi, üzerlerinde bir güvercin uçuyordu. Şöyle yazdı: "Tanıdık hayvanlar olağanüstü şeyler yapabilir."

Mia güvercinler hakkında öğrenmeye devam etti. Tarihlerini ve insanların onları yüzlerce yıldır nasıl kullandığını okudu. Bir zamanlar savaşlarda haberci olduklarını ve hatta hayat kurtarmaya yardım ettiklerini öğrendi. "Sen bir kahramansın, Pip," diye fısıldadı. Pip sadece turuncu gözlerini kırptı ve bir tohumu gagaladı. Mia sırttı ve defterine daha çok bilgi ekledi.

Cumartesi günü Mia babasıyla güvercin kulübünü ziyaret etti. Bacaklarında gümüş halkalar olan birçok güvercin gördü. Bir adam ona kuşlara eve uçmayı nasıl öğrettiklerini gösterdi. "Yuvalarını asla unutmazlar," dedi. Mia başını salladı. "Pip gibi," dedi. "O her zaman benim bahçeme geri döner." Kendini güvercin sevenlerin gizli bir kulübüne ait hissetti.

Okula döndüğünde Mia sınıf duvarında bir güvercin afişi hazırlamaya başladı. Sınıf arkadaşları ona yardım etti. Güvercinler çizdiler ve bilgiler yazdılar. Bay Hale onlara özel bir köşe verdi. "Harika bir şey başlattın," dedi Mia'ya. Mia ışıldadı. Afişe baktı ve içini sıcak bir mutluluk kapladı. Merakı, bütün sınıfın paylaştığı bir şeye dönüşmüştü.

Artık Mia ne zaman bir güvercin görse kocaman gülümsüyor. Parlak boynuna ve parlak gözlerine bakıyor. Nereye uçtuğunu ve yolunu nasıl bulduğunu merak ediyor. "Merhaba, dostum," diyor yumuşacık. Ve tanıdık hayvanların yapabildiği olağanüstü şeyleri hep hatırlıyor. Dünya harikalarla dolu ve Mia onları bulmaya hazır.